

kommer det mig; at Meningen hermed kun kan være den, at Rentereguleringen skal gælde for Livstid. Jeg beder den højtærede Finansminister udtale sig herom. Og jeg henstiller til Finansministeren ved en eventuel Tillægslov at tage Hensyn til det i den omhandlede Henvendelse af 17. August udtalte Ønske om en Ændring i § 7, saaledes at Aarsindtægterne indtil 4 500 Mark, i Stedet for som nu i § 7 fastsat 2 000 Mark, omregnes til pari Kurs. Hvor lidet fyldestgørende Valutaordningen er, kunde illustreres ved en lang Række Eksempler. Jeg skal ikke fortabe mig i Detailler, men blot søge at illustrere dette med et eneste Eksempel. Et Par ældre Folk, der har arbejdet og slidt hele deres Liv igennem, har samlet sig en Kapital paa 40—50 000 Mark. De ejer samtidig et Hus, der nogle Aar før Krigen kostede ca. 12 000 Mark. Nu ræsonnerer man som saa: De ejer et Hus, der i Øjeblikket har en Værdi af 20 000 Kr., og dertil 40—50 000 Mark; de har altsaa, naar denne sidste Markkapital omregnes til Dagskursen, og Husets Værdi lægges dertil, en Formue paa godt 25 000 Kr. og kan derfor aldeles ikke komme i Betragtning ved Valutareguleringen. Men Forholdet er dog dette, at Huset kan de ikke leve af, og sælge det i disse Tider, hvor man knap kan faa Tag over Hovedet, kan de heller ikke. De er saaledes henviste til at spise deres sammen sparede Kapital op. Kun en Tillægslov, der sætter Reguleringsgrænsen op, kan raade Bod paa disse sørgelige Forhold.

Maa jeg i denne Forbindelse henlede den højtærede Statsministers Opmærksomhed paa den vanskelige økonomiske Stilling, mange Optanter i anden Zone kommer i ved Salg af deres Ejendomme. Medens de tysksindede i Nordslesvig, der operer for Tyskland, ved at sælge deres Ejendomme kan indvinde en meget stor Sum i Kroner, maa de Danske dernede sælge deres Ejendomme for Mark, der mister $\frac{7}{8}$ af Værdien, naar de flytter til Danmark. En Ejendom, der i Nordslesvig sælges for ca. 160 000 Kr., altsaa omtrent 1 Mill. Mark, kan i Melleslesvig højst indbringe 400 000 Mark., altsaa langt under Halvdelen af denne Sum. Sælgeren skal saa endda udrede et stort Beløb i Skatter: Omsætningsskat, Værdistigningsskat, Krigsformuetilvækstskat, Rignødoffer o. s. v. Disse Forhold virker jo ligefrem som et Prohibitiv, der gør Optionsretten illusorisk i Praxis. Ogsaa her bør der trædes hjælpende til, og jeg henstiller til den højtærede Statsminister at tage denne Sag op til Overvejelse. Det Materiale, der er stillet mig til Raadighed

til Bedømmelse af denne Sag, vil jeg naturligvis gerne stille til den højtærede Statsministers Disposition. Jeg har allerede tidligere tilstillet Udenrigsministeren en Fremstilling, af de særlige tyske Krigsskatters Virkninger for Optanternes Vedkommende til Belysning af den tresidede Traktats Artikel 3.

Et andet Spørgsmaal af indgribende Betydning for en hel Del Mennesker i de sønderjydske Landsdele er de gamle Pensionisters Stilling. Der findes i de sønderjydske Landsdele en Del gamle Statspensionister, særlig Lærere og Lærerenker, af hvilke de fleste er Landets egne Børn, indfødte Slesvigere. De har siden den 20. Maj, den Dag Kronemønten indførtes, haft alle deres Udgifter i Kroner, medens de til Stadighed kun har haft deres Indtægter i Mark. To Gange har de modtaget et rentefrit Laan paa 150 Kr., der selvfølgelig er ganske utilstrækkeligt i Tider som disse. De er ude af Stand til at klare sig med deres Markpension, der for de gamle Læreres Vedkommende gennemsnitlig neppe udgør mere end 500—600 Mark maanedlig, altsaa omkring 70 Kr. De har ganske vist den 1. Maj d. A. faaet bevilget et ret betydeligt tysk Tilskud af den tyske Statskasse, men dette er endnu ikke blevet udbetalt. I adskillige Tilfælde vil en gammel Lærers Pension herved kunne bringes op til 12 000 Mark, men selv dette er jo, naar man omregner Beløbet til Dagskursen, aldeles utilstrækkeligt til at leve af, og laane kan de ikke, da de er ude af Stand til at betale de høje Renter og ligeledes er ude af Stand til at tilbagebetale Laanet. Nu har denne Tilstand varet i et halvt Aar, uden at der er sket noget, og det kan ikke blive ved at gaa saaledes et halvt Aar endnu. Medens de Embedsmænd, der ved Nordslesvigs Overgang til Danmark befandt sig i præjsisk Tjeneste eller tysk Rigstjeneste, har faaet deres Retsstilling og deres Lønningsforhold ordnet gennem Loven af 28. Juni d. A., staa Spørgsmaalet om de gamle Pensionister stadig uløst hen. Jeg henstiller til den højtærede Statsminister snarest muligt at fremsætte et Lovforslag, der kan betrygge de gamle Pensionisters Retsstilling. Det er ikke heldigt, at den tidligere Borgmester i Haderslev, Brandenburgeren Dr. Schindelbauer, kan faa en betydelig Pension, udbetalt i Kroner i Henhold til den Lov af 28. Juni, der ordnede de tyske Embedsmænds Retsstilling, medens mange af de gamle Pensionister, der har et langt Livs Arbejde i deres Hjemstavn bag sig, ikke ved, hvad de skal leve af. Det er nu flere